

Emiel Garstenveld

Het lange pad

De beproeving van Te Araroa

'VOLT

Amsterdam · Antwerpen

Slow is smooth, smooth is fast

Inhoudsopgave

Introductie: Te Araroa, het lange pad	11
Vorbereiding: de eerste stap	13
Valse start	17
De vuurdoop	21
Modder, zweet en de stilte van het beest	27
Ritme vinden	35
Trappen en zand	43
Modder en motivatie	45
David Goggins	49
Hamilton en de weg naar Mount Pirongia	51
Van Mount Pirongia naar Te Kuiti	55
De Timber Trail-avonturen beginnen	57
Tongariro Crossing	63
Afscheid en een nieuwe kanopartner	69
De eerste peddelslagen op de Whanganui River	71
Een vroege start en een onverwachte duik	75
Aankomst in Whanganui	79
Ziekte en een omweg rond de Tararuas	85
Een onverwachte parel	89
Logistieke puzzels en nieuwe ontmoetingen	91
Plannen voor het Zuidereiland	93
Lessen van het Noordereiland en dromen over het zuiden	95

De overtocht	99
De Queen Charlotte Track	101
Paniek in Havelock	105
Mijn tas kraakt, en mijn hart bonst: op naar de Ranges	109
De strijd begint	115
Een dag die blijft hangen	121
Gewoon doorklimmen	127
Rustig aan, toch natte voeten	133
Een dag glibberen en groeien	137
De laatste dans in de Richmond Ranges	145
Wat me wacht in de Southern Alps	151
Een toeristisch pad en vakantiesfeer	153
Drama, kachels en kapsalons	157
Kletsen, kachels en kou	163
De dans met de Southern Alps	169
De afdaling, een Schot, en een bevroren tent	175
Een vlakke streep, een koude duik en een mentale marathon	179
Een vlakke etappe, een verdwaalde ziel en een mars naar rust	185
Warm water, oude vrienden en een nieuwe vonk	189
Solo door de Harper Pass	195
Rivieren omzeilen, hoogtemeters trotseren en een Instagram- waardig uitzicht	201
Een turquoise rustpunt en de weg vooruit	207
Een boot op het meer, de laatste zware etappe	213
Een slapeloos begin, een verkeerde bus en de rust van de Mavora Lakes	219
Onder de sterren, door weilanden, naar het einde	225
Terugblik op het lange pad	231
Dankwoord	237

Introductie: Te Araroa, het lange pad

Ik ben Emiel Garstenveld, achtendertig jaar oud, geboren en getogen in Groenlo, een kleine Achterhoekse stad.

Ik werk bij Defensie en ben avonturier in hart en nieren. Ik houd van extreme inspanning en situaties waarin je niet meer kunt terugkrabbelen. Daarom loop ik al jaren langeafstandspaden: Madagaskar, Europa, en nu dit monster van drieduizend kilometer dwars door Nieuw-Zeeland.

Mensen vragen me vaak: 'Waarom doe je zoiets in godsnaam?' Mijn antwoord is simpel: omdat ik wil weten wie ik ben als alles wegvalt. Als er geen bureau is, geen wif, geen excuus. Als alleen jij, je rugzak en de bergen overblijven.

Ik sta hier op Cape Reinga vol twijfel maar ook verwachtingen en zet mijn eerste stappen. Wat wacht me op deze tocht van drieduizend kilometer dwars door Nieuw-Zeeland? Ik weet dat het zwaar is, dat het me fysiek en mentaal op de proef gaat stellen, dat mijn benen al snel zullen branden. Mijn gedachten schieten alle kanten op, maar hoe diep deze reis me zal raken, kan ik alleen onderweg ontdekken. Dit is geen vakantie, ook geen ontsnapping. Het is een confrontatie met mezelf, met de natuur, met alles wat ik achter me laat.

Te Araroa, oftewel het lange pad, is meer dan een wandelroute. Het is een beproeving, een spiegel. Ik loop door eindeloze bossen waar de stilte zo zwaar is dat mijn adem luid klinkt, over bergkammen waar de wind me bijna omverblaast, door rivieren die me dwingen om te stoppen en me af te vragen: ga ik door of draai ik om? Elke dag kies ik. Links of rechts? Doorlopen of rusten? Opgeven of volhouden?

Ik vind motivatie in de kleine dingen. Een regenboog verschijnt boven een mistige vallei, als een stille belofte na een grauwe ochtend. Een zonsopgang kleurt de horizon rood na een koude nacht alleen in de bergen. De sterren twinkelen boven mijn tent, zo helder dat ik mijn hand ernaar uitsteek. Vreemden langs het pad worden vrienden met een lach of een blik van verstandhouding. Dat is waarom ik het volhoud.

Dit is geen gids over hoe ik de Te Araroa loop. Dit is een verhaal over wat de trail met me doet. Over doorgaan als mijn lijf schreeuwt om te stoppen. Over de kracht van een simpel moment van schoonheid na dagen afzien. Over het vinden van iets wat ik niet eens zocht.

Ik beleef mijn avontuur nu. Misschien, als je meeleest, wordt het ook een beetje dat van jou. Welkom op het lange pad. Welkom op Te Araroa.

Vorbereiding: de eerste stap

De wekker doorbreekt schril de stilte. Ik tast naar mijn telefoon op het nachtkastje; het licht van het scherm prikt in mijn slaperige ogen. Ja, het is vier uur 's ochtends, precies zoals ik al vreesde. Even vraag ik me af waarom ik dit doe, waarom ik mezelf dit aandoe, maar het antwoord zit diep. Over een paar maanden sta ik in Nieuw-Zeeland, klaar voor de Te Araroa, drieduizend kilometer van noord naar zuid. Dat vraagt discipline, training, het nu al omzetten van een mentale knop. Zonder voorbereiding loopt het mis. Dat weet ik nog uit Madagaskar, waar mijn voeten kapotgingen en ik dagenlang gestrompeld heb.

Ik kijk op de buienradar, mijn ogen nog halfdicht. Om half vijf wordt er regen verwacht. Geweldig: zodra ik straks naar buiten ga, komt er gelijk een stortbui over me heen.

Het is grijs, nat, pikdonker, en de straatlantaarns werpen zwakke vlekken op het asfalt. Niet uitnodigend, maar ik heb geen keus. *If it ain't raining, it ain't training*, zeggen ze. Het klinkt stoer, en het klopt. Als ik nu niet naar buiten ga, hoe moet ik dan in Nieuw-Zeeland al die kilometers door wind, regen en modder overleven? Mijn voeten moeten klaar zijn. Ik wil geen herhaling van die open-

scheurende blaren. Drieduizend kilometer is geen *walk in the park*, dus begin ik nu, een paar maanden voor vertrek, in het holst van de nacht.

Ik rol met een zucht uit bed, en de koude vloer onder mijn voeten is een snelle wake-upcall. Ik trek mijn kleren aan: een oud shirt, een stevige broek, een regenjas die betere dagen heeft gekend. Vandaag loop ik vijftien kilometer, een rustig begin. Waarom zo vroeg? Overdag zit ik vast achter een bureau, gevangen in e-mails en deadlines. Dit is mijn moment, voordat de wereld wakker wordt. Over twee maanden begint het echt: van Cape Reinga naar Bluff, over stranden, door bossen en over bergen. De reis zelf is nog niet geregeld; dat komt later, als de chaos van het leven het toelaat. Maar mijn lijf maak ik alvast klaar. Elke stap die ik nu zet, brengt me dichterbij mijn doel.

Dit is niet mijn eerste grote tocht. In Madagaskar heb ik geleerd hoe cruciaal stevige voeten zijn. Na een paar dagen lopen scheurde het vel eraf, zodat elke stap als een messteek voelde. In Europa ontdekte ik hoe ik mijn tempo moest doseren om niet in te storten, mijn adem moest afstemmen op het ritme van mijn passen. Die lessen zijn mijn bondgenoten nu. De Te Araroa is een beest van een route, zwaarder dan ik me kan voorstellen. Maar dat maakt het ook waardevol. Terwijl ik mijn schoenen aantrek, voel ik trots. Dit is mijn keuze, mijn doel, een belofte aan mezelf. De regen klettert op mijn capuchon als ik naar buiten stap, maar na een paar minuten vind ik mijn ritme. Vijftien kilometer is niet veel, maar het is een begin, een stille overwinning in het natte duister.

Ik hou van de vrijheid, het gevoel dat ik iets groots doe, iets wat niet iedereen aandurft. Nieuwe plekken zien, cul-

turen proeven, dat drijft me. Het is zwaar, maar juist daarom de moeite waard. Dat moment waarop ik denk dat ik niet meer kan en toch doorga, waarop ik letterlijk en figuurlijk uit een dal klim, ademloos maar intens voelend – dat is waarom. Europa was mooi, met glooiende paden en oude dorpen. Afrika was een uitdaging, met hitte en ruige grond. Nu is Oceanië aan de beurt. Ik kijk filmpjes op YouTube tot diep in de nacht, lees een boek over de trail, laat mijn vingers over kaarten glijden. Nu voel ik het zelf: de wind, de pijn, de triomf. Terwijl de wereld slaapt, sta ik hier in het donker, op een natte straat die glanst onder mijn voeten, klaar om alles te geven.

Mijn rugzak van vijfenveertig liter staat al klaar in de hoek van mijn kamer, als een stille metgezel. Hij draagt alles: een Buff tegen de wind, merinoswollen shirts die niet stinken, een lange en korte broek, een regenjas, sandalen voor rivieren, trailschoenen die mijn voeten fit moeten houden, vier paar sokken en boxers, een lichtgewicht tent, een warme slaapzak, een brandertje voor snelle maaltijden, een hoofdlamp, wandelstokken, een EHBO-kit, een Garmin inReach voor noodgevallen. En nog iets wat niet op de lijst staat maar alles bijeenhoudt: positiviteit. Zonder red ik het niet.

Mijn lijf ken ik goed: de rug en schouders houden wel stand, de heupen leveren zelden problemen op. Maar mijn liezen schuren soms, en mijn voeten hebben het het zwaarst. Daarom train ik ze nu, stap voor stap. Eelt is het doel: eerst pijn en blaren die openspringen, dan kracht die blijft. Straks, als ik door rivieren waad of over natte stenen klauter, heb ik dat nodig. Dit is geen sprint, maar een lange, rustige opbouw.

Hoe overzie ik zo'n tocht? Ze vragen het me bij Defensie, waar ik werk, met die aloude grap over de olifant: 'Hoe eet je die op?' Stukje bij beetje, zeg ik. Dat is mijn plan. Het Noordereiland is zeventienhonderd kilometer. Slapen doe ik op campings, wildkamperend in bossen of op stranden, of soms bij mensen thuis die hun huis openstellen voor wandelaars. Het Zuidereiland is nog eens dertienhonderd kilometer, en daar slaap ik vaker in hutten en trek ik over ruiger terrein.

Gemiddeld dertig kilometer per dag, vier maanden lang. Ik breek het op: Ninety Mile Beach als start, dan bossen, grasvelden, bergen die de horizon vullen. Zelfs vandaag doe ik het zo: vijftien kilometer is drie keer vijf, een overzichtelijk stuk. Op zware dagen wordt die afstand kleiner – tot de volgende bocht, de volgende boom, een steen als rustpunt. Elke mijlpaal, hoe klein ook, houdt me gaande.

Nog werk te doen: een ticket boeken, een visum aanvragen. Dat laatste is gedoe, want ik blijf langer dan negentig dagen. Te veel bagage is ballast, te weinig een risico. Google is mijn startpunt. Websites, apps, kaarten – ik spit alles door, maak lijstjes, stel prioriteiten.

Maar eerst naar buiten, die eerste natte kilometers achter de kiezen krijgen.